

WORLD
WARCRAFT®

Illidan

William King

FANTOM
2022 PRINT

World of Warcraft: Illidan is a work of fiction. Names, places, and incidents either are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York. Del Rey is a registered trademark and the Circle colophon is a trademark of Penguin Random House LLC.

Warcraft, World of Warcraft, and Blizzard Entertainment are trademarks and/or registered trademarks of Blizzard Entertainment, Inc., in the US and/or other countries. All other trademark references herein are the properties of their respective owners.

This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2016 by Blizzard Entertainment, Inc.

All rights reserved.

Translation Tomáš Kratochvíl

ISBN 978-80-7594-114-5

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

Šest let před Pádem

Pradávná temnota, která ho obklopovala, mu neznamenovala vidět o nic víc než slepota. Kdysi býval kouzelníkem, velmi mocným. A svým spektrálním pohledem dokázal rozeznat každý centimetr cely mnohem jasněji, než by to kdy dokázal běžnýma očima.

Dovedl se v tomto vězení pohybovat i bez něj. Znal každý dlaždicový kámen na podlaze, každé kouzlo, které ho svazovalo. Měl je vryté do zraku i hmatu. Věděl, jak se jeho chůze bude odrážet při každém z devíti kroků, které potřeboval k překlenutí místnosti. Cítil toky magie všude kolem. Kouzlo za kouzlem, zařikání za zařikáváním. Jejich bezbřeze drtivá moc sloužila jen k jedinému účelu: zajistit, aby tu zůstal pohřbený, zapomenutý, bez nároku na odpuštění.

Jeho věznitelé zamýšleli z tohoto místa učinit jeho hrobku. Za ta dlouhá tisíciletí na něj zapomněli. Měli ho zabít. Bylo by to laskavější. Místo toho ho nechali žít a předstírali, že jde o milosrdenství. Ti, kteří ho spoutali – jako například jeho bratr Malfurion Stormrage a jeho mi-

lovaná Tyrande Whisperwind –, se díky tomu mohli cítit lépe.

Dlouhá staletí se vlekla, aniž zaslechl číkoliv hlas. Občas k němu promluvily jen jeho žalářnice, Dozorkyně*. A ty se všechny naučil nenávidět. Ze všech nejvíc se mu hnusila jejich vůdkyně, Dozorkyně Maiev Shadowsong. Navštěvovala ho častěji než ty ostatní. Pořád se bála, že i přes všechna jejich opatření uteče. Kdysi si přála, aby zemřel. Teď bylo jejím životním posláním zajistit, aby zůstal uvězněný, přestože na něj všichni ostatní zapomněli.

Co to bylo? Slabé zachvění v kruhu svazujících kouzel?

Nemožné. Z tohoto místa nebylo úniku. Ani ve smrti. Kouzla vyléčila jakoukoliv újmu, kterou si mohl způsobit. Magie ho udržela naživu, aniž potřeboval vodu nebo jídlo. Tato pouta byla mistrovsky utkaná, natažená tak pevně, propletená tak složitě, že je mohli rozvázat pouze ti, kteří ho pohřbili zaživa. A to by nikdy neudělali. Příliš se báli ho pustit na svobodu. Oprávněně.

Po staletí dumal, co udělá těm, kteří ho sem uvrhli. Čas byl to jediné, co měl. Délka jeho uvěznění už dalece zastínila dlouhá léta jeho svobody. Kdyby nebyl tím, kým byl, zbláznil by se.

A možná, že k tomu došlo i tak. Kolik tisíciletí uplynulo od jeho uvěznění? Ztratil přehled. To na tom bylo to nejhorší. Milénia v temnotě, v kleci, bez možnosti udělat víc než devět kroků kterýmkoliv směrem. Někdejší lovec, který pronásledoval demony po bezmezném divočině Azerothu, skončil na místě, kde by nenechal ani zvíře.

Odsoudili ho k tomu, ačkoliv se jenom pokusil porazit jejich společného nepřítele. Infiltoval Plamennou legii**,

* Dozorkyně: Wardens/Watchers (z Warcraftu 3)

** Plamenná legie: the Burning Legion (z Warcraftu 3)

zapřísáhlého nepřítele svého lidu – ne, svého světa. Snažil se odčinit škodu, kterou démoničtí vetřelci způsobili.

Odměnili se mu za to? Ne! Pohřbili ho zaživa. Jeho lidé ho považovali za odpadlíka a zrádce. Kdysi ho oslavovali jako hrdinu, ale teď už ho tak neviděl nikdo. Pokud si ho vůbec pamatovali, tak ho jedině proklínali.

Nebyl tohle břinkot zbraní? Rychle tu myšlenku zahnal. Odmítal dopustit, aby v jeho prsou vykvetla naděje. Nebyl nikdo, kdo by ho chtěl osvobodit. Jeho rodina a jeho přátelé se obrátili proti němu, když se na hoře Hyjal pokusil znovuvytvořit Studnu věčnosti*, prastaré zřídlo magie nočních elfů**. O jeho útěk mohli stát jedině démoni. A jeho žalárníci by ho raději zabili, než aby zrovna tohle dopustili. Ani by jim v tom nemohl nijak zabránit. Alespoň dokud magické ochrany zůstávaly na svých místech.

Ale pak to přišlo znovu. Další zachvění v proudech magie kolem něj. Síla, která ho celou tu dobu svazovala, slábla. Zvedl ruce před obličej, ohnul prsty a natáhl se, aby načerpal magii. Poprvé za tisíciletí se mu dostalo odpovědi. Byl to pramínek tak slabý, až si nebyl jistý, jestli si ho jen nepředstavuje. Napjal mysl ke svým zbraním, Azzinothským dvojčatům. Byla vítězoslavně vystavená na stojanu se zbraněmi před jeho celou. Vysmívali se mu tím. Jenže teď mu pouto mezi zbraněmi a jeho duší umožnil, aby se mocná Dvojčata zhmotnila v jeho ruku. Proudila jimi moc a osvětlovala runy na jejich čepelích.

Srdce se mu rozbušilo. V ústech měl sucho. Přece jen měl šanci se osvobodit. Pevně sevřel své dvojité čepel. V minulosti zabíjely demony. Teď budou zabíjet elfy. Ta

---

* Studna věčnosti: the Well of Eternity

** Noční elfové: Night Elves

myšlenka ho neznepokojovala tak jako kdysi. Dokonce by si to užil.

Jeho magické okovy se znovu zamihotaly. Zvuky boje se přibližovaly. Některá pouta už se rozpadala. Možná je znesvětila prolitá krev nebo zničila kouzla vypouštěná vprostřed bitevní vřavy. Cítil, jak se mu při třepení pout do žil vlévá energie. Srdce mu mocně tlouklo. Svaly brněly. Měl pocit, že může dštít oheň. Po tak dlouhé abstinenci byl tok moci téměř zdrcující.

Cítil něčí přítomnost za dveřmi své cely. Připravil se k útoku. Pak se ozval hlas, který očekával nejméně ze všech.

„Illidane... jsi to ty?“ zeptala se Tyrande Whisperwind.

Všechny jeho sny o pomstě, všechny jeho plány na odplatu se rozplynuly, jako by se dlouhé roky jeho věznění nikdy nestaly. Byl tím pocitem ohromen. Myslel si, že je zatvrzelý vůči všemu a všem – zvláště vůči ní.

Vlastní slova mu po desetiletích ticha připadala rzivá. „Tyrande... to je tvůj hlas. Po všech těch letech strávených v temnotě... tvůj hlas je jako jasné světlo měsíce, které osvítilo mé vědomí.“

Proklel se za svou slabost. Ve svých snech o svobodě a útěku si rozhodně nepředstavoval, že vysloví právě tato slova. Přesto bez vyzvání splynula z jeho rtů a v hrudi se mu vzedmula naděje. Možná si uvědomila, jakou chybu udělala. Možná ho přišla osvobodit, odpustit mu.

„Legie se vrátila, Illidane. Tvůj lid tě znovu potřebuje.“

Sevřel pěsti kolem zbraní. „*Můj* lid mě potřebuje? Můj lid mě nechal shnít!“ Hrdlo se mu stáhlo vztekem, který zdusil další slova. Přesně jak vždycky očekával, démoni se vrátili. A jeho lidé *chtěli* jeho pomoc. Projel jím

žhoucí hněv, který za sebou nechával velkou prázdnotu. Prázdnotu, již zaplnila další moc.

Nebylo pochyb – kouzla, která ho svazovala, zeslábla. Svým jednáním, rozvolněním své vůle je Tyrande pomohla rozlomit.

Soustředil všechnu svou zuřivost a všechnu svou potlačovanou frustraci do jediného mocného osvobozujícího kouzla. Chvíli to vypadalo, že oslabené magické řetězy vydrží. Nakonec se však poddaly. Řeky moci nahlodaly bariéry kolem něj. Zpočátku pomalu, ale stále rychleji se kouzla jeho vězňitelů rozpadala. Prorazil mříže své cely i kámen kolem nich.

Tyrande tam stála, krásná jako vždy, a zírala na Illidana. Léta ji nijak nezměnila. Byla stále vysoká, měla bledě fialovou pokožku a modré vlasy a byla spanilá jako chrámová tanečnice a honosná jako východ měsíce nad Nordrassilem. Páchla po krvi a rozpoutané magii. Zjevně nepřehlédla jeho hněv, protože se odvrátila a nedokázala mu oplatit pohled. To bolelo víc než cokoliv jiného. Vidět, jak se před ním krčí po všech těch letech od jejich posledního setkání.

„Protože mi na tobě kdysi záleželo, Tyrande, budu lovit démony a porazím Legii,“ procedil přes zuby štekavě. „Ale *našemu* lidu se nikdy z ničeho zpovídat nebudu!“

Tentokrát mu pohled oplátila. Tváří jí proběhly emoce. Naděje. Strach. Byla to lítost nebo výčitka? Nebyl si jistý a pohrdal sám sebou za to, že mu tolik sejde na tom, co si kněžka myslí. Co cítila, pro něj nic neznamenalo! Nic!

Tyrande řekla: „Pak tedy musíme spěchat na povrch! Zhoubný vliv démonů se šíří každou vteřinou, kterou tu promrháme!“

A to bylo všechno. Celé přivítání, jehož se mu dostalo po dlouhých promarněných tisíciletích. Žádná omluva. Žádná lítost. Podílela se na tom, když ho uvrhli na toto strašlivé místo, a teď potřebovala jeho pomoc. A nejhorší na tom bylo, že jí vyhoví.

Před jeho celou se rozkládala řádka těl. Bylo zjevné, že tu došlo k velké bitvě a že se k němu Tyrande probojovala, aby ho osvobodila. Musela být vskutku zoufalá, když se pro něco takového rozhodla. Při pohledu na rozložitou mrtvolu strážce háje* si uvědomil, že pokud se Plamenná legie vrátila, měla k tomu důvod. Legie ničila světy podobně, jako armády ničily města.

„Zabila jsi ho?“ zeptal se Illidan a ukázal na mrtvé tělo Califaxe.

„Ano,“ potvrdila Tyrande. „Strážce háje by tě nepustil.“

Illidan se zasmál. „Maiev bude zuřit. Byl jedním z jejích oblíbených.“

Tyrande zrudla. „To není žádný důvod k smíchu,“ prohlásila.

„Za ty tisíce let, co jste mě věznil, jsem neměl moc důvodů k veselí. Odpuť, jestli se ti můj smysl pro humor zdá trochu pokřivený.“

„Deset tisíc.“

„Co?“

„Od tvého uvěznění je to víc než deset tisíc let.“

Smích mu zemřel na rtech. Tíha jejích slov na něj dolehla jako tíha země nad jejich hlavami.

„Tak dlouho,“ řekl tiše. Podíval se na starodávnou klenbu svého vězení a prozkoumal splet' kouzel, která ho

---

* Strážce háje: Keeper of the Grove (z Warcraftu 3)

držela. Prodloužil svůj krok, rozhodnutý opustit toto místo a už se nikdy nevrátit.

„Proč jsi mě vlastně osvobodila?“ zeptal se a stále doufal, že by mohla projevit trochu lítosti nad svými činy.

„Jak jsem řekla, Plamenná legie se vrátila. Nikdo o ní neví víc než ty. Nikdo nezabil tolik démonů.“

„Takže se nebojíš, že tě zradím? Pamatuj, říká se mi Zrádce.“

„Byl jsi zrádce, ale nakonec sis vybral správnou stranu.“

Jednou potetovanou paží obsáhl své okolí. „A podívej, kam mě to dostalo.“

„Mohls zemřít. Stejně jako mnoho našich lidí.“

„Naši lidé. Pořád mluvíš o našich lidech. Nejsou to *naši* lidé. Jsou to *vaši* lidé.“

„To nás tolik nenávidíš?“

„Ano.“ Rty se mu zkroutily do úšklebku. „Ale naštěstí pro tebe demony nenávidím víc.“

Přikývla, jako by jí potvrdil něco, co chtěla slyšet. Myslí se mu mihlo podezření. Neuvěznili ho z nějakého falešného aktu milosrdenství, ale protože věděli, že ho jednou budou zase potřebovat. Uložili ho jako zbraň do zbrojnice.

Vycítil před sebou bytost s obrovskou – a povědomou – mocí. Svého bratra. Mohl tušit, že kamkoliv se Tyrande hne, její milenec Malfurion bude nablízku. Illidanovo tělo se napjalo a připravilo k boji.

Jeho společnice to také vycítila. Vyrázila vpřed a pak se zarazila o mocnou přítomnost arcidruida Malfuriona Stormrage. Illidanův bratr byl obrovský. Z hlavy mu trčely parohy. Pohlednou tvář mu při pohledu na osvobozeného Illidana zbrázdilo zděšení. Arcidruid zjevně nepřišel Tyrande na pomoc.

Malfuriona obklopovali čtyři druidové pařátu* v podobě medvědů. Protahovali si spáry a vrčeli na Illidana. Postavili je sem, aby mu zabránili v útěku. A zdálo se, že jsou odhodlaní své poslání naplnit.

Tyrande řekla: „Furione!“

Illidan se snažil udržet svůj hněv na uzdě. Stál před ním bratr, který ho odsoudil. Když v sobě našel řeč, jeho slova byla zahořklá. „Byla to celá věčnost, bratře. Věčnost jsem trávil... v temnotě!“

Malfurion se mu podíval zpřímá do očí. „Illidane! Byl jsi odsouzen, abys pykal za své hříchy – nic víc.“

To pokrytectví bylo dechberoucí. Jaký bratr odsoudí své vlastní tělo a krev na deset tisíc let v hrobce? „A kdo jsi ty, abys mě soudil? Bojovali jsme s démony bok po boku, jestli si vzpomínáš!“

Vzduch mezi nimi přetékal napětím. V tu chvíli byli oba připraveni bojovat i zabíjet.

Tyrande vykřikla: „Nechte už toho, oba! Co se stalo, stalo se.“

Zaměřila veškerou svou pozornost na Malfuriona. „Má lásko, s Illidanovou pomocí zase zaženeme démony, kam patří, a zachráníme, co zbylo z naší milované země!“

Malfurion zavrtěl hlavou. „A zvažila jsi vůbec cenu, kterou nás to bude stát, Tyrande? Pomoc tohoto zrádce nás může všechny zatratit, ještě než bude po všem. Od toho já dávám ruce pryč.“

Illidan přiměl svůj obličej k apatickému výrazu. Jeho vlastní bratr ho očividně stále nepovažoval za nic než příšeru, loutku Legie. Však on mu ukáže. Ukáže jim všem, že démoni nad ním nemají žádnou moc.

---

* Druid pařátu: Druid of the Claw (z Warcraftu 3)

„Tak se klidně utápěj ve své slabosti a nerozhodnosti, bratře, ale někde jinde,“ odušil Illidan. „Mám práci. A málo času.“

Illidan vyslal poryv energie, které mu neustále přibývalo, a vrhl jím všechny shromážděné proti kamenným stěnám. Prošel kolem omráčených postav a ven ze svého vězení. Dobře věděl, že než tohle skončí, ještě jednou ho začnou nazývat Zrádcem a že si to zaslouží.

Už nikdy ho ale neuvězní.

KAPITOLA JEDNA

Čtyři roky před Pádem

Zelené meteory se prodíraly temnými mraky, které neustále zakrývaly nebesa nad údolím Shadowmoon. Země se otřásla, když monstrózně zdobené démonické obléhací stroje na zdech Černého chrámu* zasypaly smrtí vojska krvavých elfů** pod velením prince Kael'thase Sunstridera, a pokryly tak rudou zemi Outlandu jejich mrtvolami. Navzdory svým ztrátám se elfové hnali vpřed, odhodlaní dobýt citadelu pána Outlandu, Magtheridona, který pro Plamennou legii spravoval tento zničený svět.

Illidan se na chvíli zastavil a přešel očima Černý chrám. Nezkušeným zrakům mohly obrany připadat nezměrně silné, ale lovec démonů viděl, že jsou zanedbané. Na vysokých zdech bylo příliš málo stráží, ochranná kouzla se začínala rozpadat a kovové vzpěry bran byly potřísněné rží a měděnkou. Obránci reagovali pomalu, jako by nedokázali uvěřit, že je napadá síla o tolik menší než je-

---

* Černý chrám: the Black Temple (z Warcraftu 3)

** Krvaví elfové: Blood Elves (z Warcraftu 3)

jich vlastní. Možná očekávali, že jim pomůžou jejich démoničtí spojenci. Pokud ano, čekalo je hořké zklamání. Illidan a jeho společníci strávili celý dlouhý, horký outlandský den zapečet'ováním bran, kterými démoni přicházeli. Odtud obránce žádná pomoc nečeká.

Illidan pohlédl na prince Kael'thase. „Magtheridon za ta léta zesílil, ale měl jen málo skutečných nepřátel, se kterými by se mohl potýkat. Stíhá ho úpadek a samolibost. Ten mizera se nemůže rovnat naší prohnanosti ani našemu odhodlání.“

Vysoký, sličný princ krvavých elfů k němu vzhlédl. V očích mu planula divoká radost z boje. „To bude velkolepá bitva, pane. Magtheridonovy jednotky nad námi sice mají početní převahu, ale naši válečníci jsou připraveni bojovat až do úplného konce.“

Illidan doufal, že to nebude nutné. Pokud se měl zabezpečit před mstivostí pána démonů Kil'jaedena, potřeboval se rychle zmocnit Černého chrámu a ovládnout Outland. Poté, co se Illidan znovu připojil k Plamenné legii, mu Kil'jaeden uložil úkol – zničit Ledový trůn*, a tím zlikvidovat vzpurného sluhu. Jenže lovec démonů svůj úkol nedokončil a Podvodník za neúspěch rozhodně neoplácel vděkem. Illidan věřil, že uzavření démonických portálů by mohlo zmařit Kil'jaedenovy pokusy o jeho lokalizaci. Dobyť této pevnosti by mu pak dalo lepší pozici, aby portály zavřené i udržel.

Jakýsi elfí čaroděj zvedl ruku a vyslal k hradbám výboj arkány. Ať už obrana byla špatně udržovaná, nebo ne, stačila na to, aby obléhací stroj před tímto útokem uchránila. Vzápětí se směrem k mágovi od obránců obloukem snesla

---

* Ledový trůn: the Frozen Throne (z Warcraftu 3)

ohnívá koule a rozryla krvavě rudou zemi. Kolem se na cestě k hradbám prohnala rota Kael'thasových vojáků.

Illidan ucítil demony v chrámu a zaťal pěsti. Tady, na cizokrajném Outlandu, cítil svody démonické magie ještě silněji než obvykle. Obzvlášť to platilo od doby, co spotřeboval energii z Gul'danovy lebky. Nával temné energie z toho artefaktu ho proměnil, změnil jeho fyzickou podobu i hloubku jeho síly, ale taky ho na celé měsíce vyvedl z rovnováhy. Ohnul svá nově získaná démonická křídla, čímž si vysloužil znepokojený pohled prince Kael'thase. Illidan se zhluboka nadechl a přiměl se zůstat v klidu.

Cesta, která ho přivedla do tohoto průsmyku, byla dlouhá a zvláštní. Od chvíle, kdy ho Tyrande osvobodila, zažil porážku Plamenné legie na svém domovském světě Azerothu, uzavřel smlouvu s démonickým vojevůdcem a uprchl na Outland, aby se vyhnul svým nepřátelům – nočním elfům i démonům. Potom ho znovu zajala jeho dávná nemesis Maiev, aby ho vzápětí osvobodili jeho spojenci. Vůdkyně nag, lady Vashj, a mladý princ Kael'thas, jehož věrnost si Illidan vysloužil příslibem, že pomůže krvavým elfům ukojit jejich závislost na magii. A nyní se Illidan snažil svrhnout Pána pekel*, který ve jménu Plamenné legie vládl tomuto rozbitému světu.

Kael'thas na něj zíral a očekával odpověď na svůj slib věrnosti. Illidan řekl: „Jsem potěšen zápalem tvých lidí, Kaeli. Jejich duševní i fyzické síly se zocelily v drsné divočině. Samotná jejich odvaha by mohla stačit na to, aby –“

„Lorde Illidane, nově příchozí tě přišli pozdravit.“ To ho přerušil hlas připlazivší se lady Vashj. Velké svaly na jejím těle při pohybu pulzovaly a bouřily se tak mocně, až se jí

---

* Pán pekel: Pit Lord (z Warcraftu 3)

spodní část těla kroutila. Její podivně krásný obličej, připomínající tvář noční elfky, kontrastoval s hrůzností její hadovité podoby.

Illidan se otočil, aby se podíval směrem, kterým ukázala. V dohledu se objevila smečka monstrózních postav. Illidan je okamžitě poznal. Byli to Zlomení*, zkažení a znetvoření někdejší draeneiové – členové rasy, která obývala Draenor předtím, než se roztržštěním proměnil v Outland. I oni byli součástí Illidanova společenství. Vázal je k němu slib pomoci proti jejich společnému nepříteli, Magtheridonovi.

Zlomení byli mohutná, nevzhledná monstra, která v obrovitých tlapách třímala primitivní zbraně. Illidanovy mystické smysly zjistily, že se jich tu pod rouškou magie skrývá mnohem víc, než kolik dokázali postřehnout ti, kteří postrádali jeho spektrální zrak.

Jeden ze Zlomených, ještě mohutnější a zkroucenější než ostatní, se k nim přibelhal na kopytnatých nohou. „My draeneiové jsme po generace bojovali s orky a jejich démonickými pány,“ řekl skřípavým hrdelním hlasem. Zdálo se, že ho mluvení bolí. „Nyní se konečně jednou provždy zbavíme jejich kletby. Stačí nám rozkázat, lorde Illidane.“

Byl to Akama, vůdce Zlomených. Nebyl na něj zrovna uklidňující pohled. Z dolní čelisti mu vyčnívaly tesáky. A na spodní polovině obličeje se mu svíjela chapadla.

„Přišel jsi právě včas,“ řekl Illidan. „Ty stroje na hradbách je třeba umlčet a musíme prolomit bránu.“

Akama přikývl a zagestikuloval. Téměř neviditelní Zlomení se vyrojili vpřed přes otevřenou planinu a vyšplhali po zdech Černého chrámu. Malá skupina krvavých elfů a nagse ukryla pod monstrózním opevněním tak, aby

---

* Zlomení: the Broken (z Warcraftu 3)

se vyhnula palbě démonických strojů. Illidan, Kael'thas a lady Vashj se k nim přidali spolu s Akamou a jeho tělesnou stráží.

To opět dokládalo přílišnou sebedůvěru takzvaného pána Outlandu. Správně vybavená pevnost by měla připravené kádě s vroucím olejem nebo alchymistickým ohněm, aby ho mohli vylít na útočníky. Ale místní obránci neudělali nic. Ubíhaly dlouhé minuty. Takto blízko hradeb mohl Illidan slyšet hukot magických generátorů, které poháněly démonické válečné stroje.

Náhle se ze zdí rozezněly zvuky boje a velké brány Černého chrámu se otevřely. Akama vyrazil se svou osobní stráží kupředu, aby se k bitvě připojil. Když Zlomení zničili generátory, ozvaly se výbuchy a válečné stroje na zdech ztichly. Hlavní část vojska nag a krvavých elfů znovu postoupila k bráně.

Akama se vrátil s nadšením v ohyzdné tváři. Na tento den dlouho čekal. Illidan se usmál a řekl: „Jak jsem slíbil, tvoji lidé se pomstí, Akamo. Až skončí noc, budeme s tím hotovi. Vashj, Kaeli, dejte povel k útoku. Hodina hněvu nastala!“

Illidan skrz otevřenou bránu spatřil rozlehlé nádvoří plné kostí. Fel orkové s rudou kůží zmateně pobíhali kolem, zatímco jejich velitelé křičeli rozkazy a snažili se je přimět k alespoň nějakému pořádku, ve kterém by dokázali odrazit útočníky.

V Černém chrámu bylo pravděpodobně deset fel orků na každého z Illidanových vojáků. Každého z nich odporná magie pokrivila v něco mnohem silnějšího a divočejšího, než orkové obvykle bývají. Ale to teď nehrálo žádnou roli. Illidanovy oddíly vtrhly na nádvoří v těsně se-

vřeném klínu, který se prosekal neorganizovaným nepřitelem stejně snadno, jako čepele pronikaly masem orků.

Illidan vrazil své drápy do hrudi jednoho fel orka. Když sevřel prsty a vytrhl mu srdce, orkovy kosti zapraštěly. Fel ork zařval a zhoupł se vpřed. Čelisti mu ještě chvíli cvakaly ve snaze vyrvat Illidanovi hrdlo, přestože už zemřel.

Illidan zvedl mrtvolu nad hlavu a mrštil jí proti řítící se četě obránců s červenou kůží. Váha těla jimi smýkla k zemi. Lovec démonů* skočil mezi ně a tasil své čepele. Hnal se vpřed a bil jimi vlevo vpravo s neochvějnou silou. Jeho nepřátelé padali k zemi stěti, bez končetin nebo zmražení. Stormrage pokrývala krev. Olízl si ji ze rtů a opět vyrazil vstříc řezání a sekání.

Všude kolem křičeli umírající. Vzduchem hřměla kouzla uvolněná princem Kael'thasem i lady Vashj. Illidan byl v pokušení se k nim přidat, ale chtěl si uchovat sílu pro závěrečný střet s Magtheridonem.

Část jeho já si bitku užívala. Nic nebylo jako prolévat vlastníma rukama krev nepřátel. Duše démona skrytá a spoutaná kdesi hluboko v něm se na podobných kratochvích doslova pásala.

Fel orkové bojovali dobře, ale Illidanovi a jeho spojencům se nevyrovnali. Nagy byly mnohem větší a fyzicky zdatnější. Obepínaly nepřátele svými hadovitými těly a vymačkávaly z nich život.

Krvaví elfové byli mistři kouzel i mečů. Možná nebyli tak silní jako fel orkové, ale byli rychlejší a obratnější. A byli natolik věrní svému princovi, že by při jeho obraně bez váhání položili život.

Zlomení bojovali s odhodláním lidu, který poháněla

---

* Lovec démonů: Demon Hunter (z Warcraftu 3)

touha vysvobodit svou vlast ze spárů démonů. Protestné vytí umírajících fel orků stoupalo k nebesům, zatímco jejich těla se kácela pod hladovými ostrími jejich nepřátel. Během několika minut bylo nádvoří vyčištěné, fel orkové poraženi a cesta do vnitřní citadely Černého chrámu a Magtheridonových komnat otevřená.

„Vítězství je naše,“ řekl Akama. „Chrást Karabor bude opět patřit mému lidu.“

„Chrást se vrátí do rukou tvého lidu,“ potvrdil Illidan. Dvojčata zasunul zpátky do pochev. „V pravý čas.“ Byla to pravda. Opravdu zamýšlel Černý chrám vrátit Zlomeným. Jakmile dosáhne svých cílů.

Akama se na něj upřeně podíval. Propletl si tlusté prsty a pokýval hlavou. Ve tváři měl vepsanou potřebu mu věřit. Než ho Magtheridon znesvětil, chrám Karabor byl nejposvátnějším místem draeneiů. Illidan cítil, že to místo má pro Zlomeného hluboký osobní význam. Byla to struna, na kterou bylo možné zahrát tak, aby ho roztančil, kdyby bylo třeba. Ne že by Akamova přání hrála nějakou roli. Illidanův záměr dalece převyšoval touhy každého Zlomeného. Sprádal své plány příliš dlouho, než aby mu v cestě stály skrupule.

„Až překonáme Pána pekel, většina jeho lokajů se nám podvolí,“ vysvětlil Illidan. „Následují ty nejsilnější a my jim ukážeme, že udělali chybu, když v Magtheridona vložili svou víru. A všichni démoni, kteří zůstanou vyvolaní v chrámu, se budou muset poddat mé vůli. Nebo je pošlu na věčnost.“

Vashj přikývla. „Usekni hlavu a tělo padne.“

„Zabiješ Magtheridona, pane?“ zeptal se Akama.

Illidan si dovolil krutý úsměv. „Uděláme něco mnohem horšího.“

„A co to bude?“ vyslovil Akama pomalu. Illidan v jeho hlase zaslechl pochyby. Akama měl zjevně své výhrady k tomu, co dělali.

„Počkej si a uvidíš,“ odbyl ho Illidan.

„Jak si přeješ, pane. Staniž se.“

„Tak se dáme do díla,“ pobídl je Illidan. „Musíme dobyt svět.“

Dveře k trůnnímu sálu se otevřely. Na Illidanovo chřípí zaútočil pach démonů. Kolem Magtheridonova trůnu z kostí šlehaly plameny. Pán pekel se tyčil do výšky, která více než pětinasobně převyšovala vzrůst krvavého elfa. Tělem připomínal kentaura, protože měl dvě ruce a čtyřnohé tělo, masivní podobně jako dračí. Magtheridonovy nohy vypadaly jako sloupy podpírající střechu nějakého starověkého chrámu. Jeho podbřišek byl díky nim tak vysoko, že pod ním mohl projít elf. V jedné obrovské ruce držel kopí dlouhé jako stěžeň zaoceánské lodi a těžké jako beranidlo. Po jeho bocích stáli dva obří Strážci záhuby* s kožnatými křídly. Každý byl skoro stejně vysoký jako jejich pán. A krom nich tu byla ještě celá svita menších démonů. Illidan cítil jejich sílu a nepřátelství.

Pán pekel obrátil své planoucí oči na Illidana. Když promluvil, jeho hlas byl hluboký a hrdelní. „Neznám tě, cizince, ale tvá moc je obrovská. Jsi snad zástupcem Legie? Poslali tě sem, abys mě vyzkoušel?“

Illidan se zasmál. „Přišel jsem tě nahradit. Jsi přežitek, Magtheridone. Duch dávných věků. Budoucnost patří mně. Od této chvíle patří Outland a všichni jeho obyvatelé jenom mně.“

---

* Strážce záhuby: Doomguard (z Warcraftu 3)

Pán pekel se klátivě rozběhl vpřed s gigantickým kopím zdviženým k útoku. Země se pod jeho dusotem roztrásla. „Rozdrtím tě jako hmyz, kterým jsi. Budu hodovat na tvém mase a pohltnu tvou duši.“

Mluvil s přehnaným sebevědomím někoho, kdo si myslí, že je jeho síla nezpochybnitelná. Jeho démoničtí tělesní strážci postupovali s ním. Illidan vyskočil, jeho čepel zasvištěly vzduchem a zakously se do masa démonů. Usekl jednomu Strážci felu* paži i se sekerou. O úder srdce později svou druhou čepelí rozřízl protivníka od krku až po třísla.

K boji se připojila i Illidanova vlastní armáda. Strážci záhuby byli mocní, ale bylo jich málo. Spoutaní kouzly Kael'thase a lady Vashj a obklopení útočníky padli jako medvědi stíhaní smečkou ohařů.

Illidan vyběhl vpřed, aby čelil samotnému Magtheridonovi. Obrovská zbraň Pána pekel tvrdě udeřila a zakousla se do kamene na místě, kde ještě před okamžikem stál Illidan. Jenže ten už byl pryč, hnál se mezi sloupovitými nohama pána Outlandu a ochromoval každé z předních kolen dvojitým seknutím čepelí. Pán pekel zařval vzteky a znovu švihl zbraní. Illidan se vrhl pod břicho svého nepřítele a prolil jeho ichor. Potom vyskočil na Magtheridonův mohutný ocas, vyběhl mu po páteři a vrazil čepel do démonova tlustého krku.

Ze své vyvýšené pozice pak Illidan zjistil, že jeho vojsko už porazilo tělesnou stráž Pána pekel. Démoni prohráli. Illidan zvedl ruce vysoko nad hlavu a vyslovil sva-zovací zaříkadlo. Uvolněná vlna magické energie zasáhla

---

* Strážce felu: Felguard

Pána pekel. Když se do něj kouzlo zakouslo, Magtheridon sebou trhl.

Zatímco lovec démonů projevoval svou vůli, srdce mu mocně tlouklo. Měl pocit, jako by se přetahoval s obrem. Magtheridon zpomalil. Tvář se mu zkrivila, jako by i on cítil napětí.

„Jsi mocný – na smrtelníka,“ řekl Pán pekel.

„Nejsem smrtelník,“ odušil Illidan.

„Všechno, co se dá zabít, je smrtelné.“

Na Illidanově čele se objevily perličky potu. Dech mu hvízdal v hrudi. Roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu nad Magtheridonem a dal znamení ostatním. Nadešel čas. Lady Vashj přikývla, zvedla ruce a začala zaříkávat. Přes Illidanův zrak zazářily ohnivé čáry a kolem Pána pekel se zformovaly složité vzory. Magtheridon pochopil, co se děje, a zavyl.

Illidan dodal kouzlu více síly. Pán pekel stál jako přikovaný, neschopen pokračovat. Jeho tesáky velikosti náhrobního kamene se leskly a odrážely světlo magických proudů. Postavil se a bojoval proti magii jak svou obrovskou silou, tak svou vlastní čarodějnou vůlí.

Illidan se napjal a pohlédl na prince Kael'thase. Krvavý elf si olízl rty jako požitkář při pohledu na hostinu. Všechna ta rozpoutaná magie v něm očividně něco probudila.

„Kael'thasi,“ zaskřehotal Illidan. Když se jeho slova donesla k elfovým uším, Kael'thas rozpráhl ruce a přidal svůj hlas ke kouzlu. Kolosální magické energie se střetly. Kouzlo zapadlo na své místo. Pán pekel vzdorně a vztekle vykřikl, ale bylo to marné. Držela ho pouta tak pevná, že je ani on nedokázal překonat. Illidan se usmál. Vítězství bylo jeho. První fáze jeho dlouho vysněného plánu byla dokončena.

Akama poslouchal, jak Illidan huláká poslední slova svého zařikání. Magtheridon ztuhl jako solný sloup. Byl bezmocný a plný zdušeného hněvu. Jen maně napínal svaly.

Bylo dokonáno. Pán pekel byl rozdrčen. Porážka Akamova lidu byla pomstěna. Chrám Karabor se vyváže ze zlobného vlivu démonů.

Akama si dovolil krátce zatriumfovat. Jeho síla ve spojení s těmi cizáckými čaroději stačila, aby porazili i tak mocného nepřítele, jakým byl Magtheridon.

Illidan se snesl k zemi. Jeho křídla se stáhla a svěsila se mu kolem ramen a záře jeho magických tetování zmizela. Jeho paže poklesly. Akama k němu přispěchal.

„Vítězství je naše, ó pane,“ řekl.

„Ano, věrný Akamo,“ přitakal Illidan. Byl snad ve způsobu, jakým zdůraznil slovo *věrný*, výsměch? Na tom nezáleželo.

„Osvobodil jsi chrám Karabor.“

„Osvobodili jsme chrám Karabor.“

„Mohu se zeptat, kdy mohu začít, pane?“

„Co začít?“

Akamovo srdce sevřela chladná ruka. Podíval se na Illidanovu tvář. V jeho výrazu se nedalo nic přečíst. Rysy lovce démonů byly jen maskou. Prázdné oční důlky mu zakrýval pruh runové látky. Možná se děje přesně to, čeho se Akama celou dobu obával.

„Musíme chrám očistit, pane, a připravit jej na návrat ke svatosti. Moji bratři a já budeme pracovat dnem i nocí, abychom dokončili požadované rituály. Bude to, jako by Magtheridonův odporný dotek toto místo nikdy nezkazil.“

Illidan pomalu přikývl. „Na to bude čas potom.“

„Potom, lorde Illidane?“

„Potom, co dokončím svou práci. Než bude Outland osvobozen, musí se toho ještě hodně udělat.“

„Ale chrám je nyní volný, že, pane?“

„Nikde není nic volné, dokud Plamenná legie miní dobývat svět. Musíme toto místo opevnit. Musí se stát majákem pro všechny, kdo se postaví proti démonům.“

Akama spolkl zklamání. Něco takového napůl čekal. Na tváři nedal znát žádnou ze svých myšlenek. Místo toho sklopil oči a řekl: „Nepochybně je to tak, jak říkáš, lorde Illidane. Mohu se stáhnout a podělit se o radostnou zprávu se svými lidmi?“

„Můžeš,“ souhlasil Illidan. Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Chrám bude navrácen Zlomeným, Akamo. Jenom ne dnes.“

„Samozřejmě, pane. O tom nepochybuji.“ Akama odspěchal z Magtheridonova trůnního sálu. Musí se připravit na cestu. Musel se setkat s někým, kdo by jim mohl dokázat pomoci. Když odcházel, všiml si, že ho sleduje posměšný pohled prince Kael'thase. Princ celou dobu věděl, co se stane. Stejně tak lady Vashj. Naštěstí se Zlomení na Illidanovu laskavost tak docela nespolehali. Akamovi připadalo moudré připravit si nouzové plány, když se rozhodl uzavřít dohodu s někým, kdo vešel ve známost jako Zrádce.

Pokud mu lovec démonů nemíní pomoci obnovit chrám Karabor, najdou se i jiní a svolnější. Přišel čas hledat nové spojence. Svaté místo Akamových lidí bude očištěno bez ohledu na Illidanova přání.

Illidan stál s Kael'thasem a Vashj na nejvyšší střeše Černého chrámu a shlížel odtud na údolí Shadowmoon.

Lovec démonů se na bitevním poli prohlásil vítězem, ale teď ho šířal neklid. Necítil se tak vítězně, jak čekal. Místo toho v něm narůstal pocit hrůzy.

V dále bylo nebe rudé jako krev. Šarlatové mraky se hnaly přímo k Černému chrámu. Do Illidanových křídel udeřil mocný víchr. Vzduchem vířily cáry narudlého prachu. Illidanova pokožka brněla a všiml si, že spolu s prachem je ve vzduchu i fel.

Prince Kael'thas vykřikl: „Co je to, Vashj? Odkud se bere ta bouře?“

„Drž se při zemi, hlupáku! Blíží se něco hrozivého!“ zasýčela matriarcha nag.

Chuchvalce magie se rozzářily ještě jasněji. Nedaleko střechy se zablýštěla třpytivá aura, která halila gigantickou postavu. Tyčila se nad nimi jako obranná věž. Něco v její podobě Illidanovi připomínalo Zlomené draeneie. Měla rohy. Její kůže hořela a kolem kopyt jí jiskřily plameny, které ozařovaly celé její tělo. Vyzařovala moc, vedle níž byl i Pán pekel pouhým trpaslíkem. Illidan věděl, že se opět ocitl v přítomnosti Kil'jaedena, pána démonů, který velel velké části Plamenné legie.

Kil'jaeden shlédl na Illidana. „Hloupý malý zabeđenče. Nezvádl jsi zničit Ledový trůn, jak jsem ti nařídil, a myslel sis, že se mi schováš v téhle opuštěné díře. Myslel jsem, že máš v hlavě rozum, Illidane.“

Nedokázal dělat nic jiného než oplácet Kil'jaedenův pohled. Podvodnickovy oči jako by byly doslova magnetické. Žádaly si obdiv a úžas. Nesly v sobě nekonečno příslibů a věčnou hrůzu.

Vzniklo mezi nimi pouto. Vzrušení z toho spojení bylo elektrizující. Illidan cítil, jak Kil'jaedenova krutá mysl zkoumá tu jeho. Zachytil záblesky povrchních my-

šlenek svého protivníka. Viděl světy zničené, říše jako pouhé hračky, konečnou mocenskou odpověď na vůli této mocné bytosti a jejích služebníků. Všechno to bylo součástí Podvodníkovy techniky svádění. *Tohle všechno může být i tvé*, slibovaly ty oči a nenechaly pochybnosti o pravdivosti tohoto slibu. Poslouchej Kil'jaedena a tvoji nepřátelé budou zničeni, tvé sny o nadvládě se naplní. Cokoliv sis přál, může být tvé. Neposlouchej Kil'jaedena a...

Okamžik, kterého se Illidan dlouho obával a který tak dlouho plánoval, konečně nastal. Nemohl si dovolit nechat Podvodníka číst jeho skutečné myšlenky. Byly věci, které nechtěl, aby Kil'jaeden viděl, plány, které vojevůdce démonů nesmí odhalit, dokud nebude příliš pozdě.

Cítil, jak obrovská síla Kil'jaedenovy vůle přestává být snesitelná. Síla pána démonů na něj dopadla jako přílivová vlna. Zapřel se proti ní, držel ji na uzdě a pak nechal zhroutit vnější stěny obrany své mysli. Illidan posílil druhou vrstvu ochran a pomalu, opatrně ji nechal drolit, jako by bylo nad jeho síly odolat. Přitom vyvolal kouzla, která si připravil právě pro tuto chvíli. Nenápadně a nepostřehnutelně nechal svá tajemství zmizet hluboko v kobkách své mysli. A zároveň dovolil Kil'jaedenovi, aby se prodral jeho poslední bariérou a zmocnil se toho, co se zdálo jako jeho nejniternější myšlenky.

Cítil kolosální a dotěrnou přítomnost pána démonů. Probírala se jeho vzpomínkami. Zkoumala je a pátrala, pátrala, pátrala...

Illidan udržoval části své mysli zapečetěné stejně jako kterýkoliv jiný mág. Každý měl temná tajemství a přání, která chtěl před ostatními skrýt. Kil'jaeden tomu rozuměl stejně dobře jako slabostem všech smrtelníků. Illidan mu nechal nějaké to lákavé sousto, zatímco skryl celé úrovně

své mysli za ochrannými štíty, které svedly démona jiným směrem.

Kil'jaeden ostatně nepátral po skrytých tajemstvích. Místo toho šel přímo po vzpomínkách na nedávné události. Illidanovou myslí prolétly obrazy, které vytáhla na povrch Kil'jaedenova zvědavost.

Illidan znovu vstoupil do znesvěceného lesa Felwoodu, dychtivý dokázat svému bratrovi, že není nástrojem démonů. Slyšel řinčení svých dvojčat proti starověké začarované čepeli – to bojoval s lidským zrádcem, princem Arthasem, služebníkem Krále lichů*, bytostí, která vedla nemrtvou armádu známou jako Pohroma**. Probojovali se až do patové situace. Arthas ho pokoušel znalostmi o umístění Gul'danovy lebky. Illidan věděl, že ji musí vyhledat...

Znovu pocítil příval extatické síly, když rozbil pečetě na lebce a proměnil se v démona. Použil uvolněnou sílu artefaktu, aby přemohl Pána děsu*** Tichondria – který převzal velení Pohromy – a jeho hostitele, ale i v okamžiku vítězství poznal Illidan porážku, protože jeho bratr a Tyrande spatřili jeho proměnu a odvrátili se od něj. Znovu pochoopil, že mu nezbylo nic než vyhnanství.

Vycítil Kil'jaedenovo zlovolné pobavení, když si znovu prožil své nedávné setkání s Podvodníkem. Kil'jaeden mu nabídl šanci opět se připojit k Legii, pokud zničí Ledový trůn a zlomí moc odpadlického Krále lichů. Malfurion zmařil Illidanův pokus, a tím ho odsoudil ke Kil'jaedenovu hněvu. Kil'jaeden se pozastavil, aby prozkoumal opravdovost Illidanovy snahy.

Znovu si prožil svůj útěk na Outland, kde ho opět po-

---

* Král lichů: the Lich King (z Warcraftu 3)

** Pohroma: the Scourge (z Warcraftu 3)

*** Pán děsu: Dreadlord (z Warcraftu 3)

lapila Maiev. Naštěstí mu dorazila pomoc v podobě Kael'thase a Vashj. Podvodník propátral dokonce i jeho dnešní triumf a porážku Magtheridona. Věděl, že tentokrát je Kil'jaeden u toho a sleduje, jak Pána pekel přemohli. Leč Podvodníkovi nezáleželo na tom, kdo vládne Outlandu, dokud mu vládl ve jménu Legie.

A pak se jejich spojení přerušilo stejně náhle, jako bylo navázáno. Pán démonů se stáhl z Illidanovy mysli. Lovec démonů si uvědomil, že co mu přišlo jako dlouhé hodiny, ve skutečnosti představovalo jen okamžik mezi dvěma úderý srdce.

To Illidanovo teď tvrdě bušilo proti žebrům. Byl jen kousek od zničení. V tuhle chvíli se ani on nemohl postavit Kil'jaedenově moci. Kdyby ho tu zabil, všechny jeho plány a oběti by byly pro nic. Hledal ta správná slova, neboť to byla ta jediná zbraň, která ho teď mohla zachránit. Vložil do nich ten správný prosebný podtón, protože věděl, že jeho ponížení zahraje na démonovu marnivost. „Kil'jaedene! Byl jsem pouze dočasně zdržen. Snažil jsem se posílit své vojsko. Krále lichů zničím, to slibuji!“

Démonův pohled se přesunul od Illidana na Vashj, aby se nakonec usadil na princí Kael'thasovi. Illidan věděl, že životy jich všech visí na vlásku. Nastala chvíle ticha, která jako by se protáhla do věčnosti. Potom démon opět promluvil. „Opravdu? Nu, tito služebníci, které jsi shromáždil, jsou jistou nadějí. Dávám ti poslední šanci, Illidane. Znič Ledový trůn, nebo poznáš můj nekonečný hněv!“

Energie felu nabrala na síle. Světlo kolem Kil'jaedena se rozzářilo tak, že se stalo nesnesitelným. A když pohaslo, pán démonů byl pryč. Illidan dlouze vydechl. Dokázal to? Podarilo se mu skrýt své pravé záměry před Kil'jaedenem? Přelstil Podvodníka? To nejspíš brzo zjistí.

Vztekle sevřel pěsti při pomýšlení na způsob, jakým se k němu Kil'jaeden choval. Jako k loutce. Potlačil svůj hněv. Blíží se čas, kdy donutí své nepřátele zaplatit za to, co provedli. Dokonce i Kil'jaedena. Illidan jen potřeboval nosit masku poslušnosti ještě o něco déle. Aby si získal trochu času, musel udělat, co mu Podvodník nakázal.

Pohlédl na své společníky. S pochybnostmi v očích se na něj podívali. Krátce uvažoval, že by jim řekl o svých plánech, ale pak tu myšlenku zavrhl. Kil'jaeden bezpochyby propátral i jejich mysli. I oni poznali hrozby a svody pána démonů. Kdo ví, jak na ně hluboko ve svých srdcích odpověděli?

Illidan pravil: „Skrýt se právě zde možná nebyl ten nejlepší nápad. Co se dá dělat. Stojí před námi další úkol. Budete mě následovat do chladného srdce samotné smrti?“

Lady Vashj svinula své hadí tělo pod sebe a natáhla trup do plné výšky. „Nagy jsou pod tvým velením, lorde Illidane. Kam se vydáš ty, my půjdeme s tebou.“

Princ Kael'thas vypadal omámeně. Vzhledem k tomu, že se mu právě dostalo plné pozornosti pána démonů, to bylo jediné přirozené. Sebral se a řekl: „Krvaví elfové jsou rovněž tví, pane. Poženeme Pohromu před sebou a roztríš-tíme Ledový trůn, když poručíš.“

„Máme ještě nějaký čas,“ řekl Illidan. „Jsou věci, které musím udělat, než vyrazíme. Musíme být připraveni.“

KAPITOLA DVA

Čtyři roky před Pádem

Maiev Shadowsong zkoumala vyprahlou zemi a jednou rukou v rukavici si chránila oči před plameny obrovského outlandského slunce. Její pohled se přesunul z prašné cesty na svah. Zachytila, jak jim v patách cupitá jeden z cizozemců. Právě mizel z dohledu za balvanem na svahu nad nimi.

„Vidím, že naši hmyzovití přátelé nás stále sledují,“ řekla Anyndra.

Maiev pohlédla na svou zástupkyni. Jako všichni noční elfové byla Anyndra vysoká a štíhlá. Propocení tabard Dozorkyně jí lnul k tělu a zelené vlasy měla stažené z čela červeným šátkem. Anyndra by nebyla její první volbou na poručíka, ale Maiev musela pracovat s tím, co měla. Když jim Illidan před pouhými pár týdny unikl z područí, zbylo jí jen třicet vojáků, kteří teď stáli rozmístění podél silnice za jejími zády. Lady Vashj a princ Kael'thas se jí ještě zodpoví za smrt, kterou způsobili osvobozením Zrádce.

„Žravci* se nevzdají,“ konstatovala Maiev. „Mají hlad.“

„Slyšela jsem, že kořist nosí svým mládřatům,“ řekla Anyndra. To Maiev nepřekvapovalo. Outland byl ohavné místo obývané ohavnými potvory. Dokonce ani její kouzly prodchnuté brnění nedokázalo úplně odrážet místní horko. Přála si, aby si mohla setřít pot z čela, ale bránila jí v tom přilba. Místo toho znovu zamžourala na hřeben. Bylo jich tam nahoře víc. Hodně. Jejich pohyby jí připomínaly gigantické pavouky.

V dále uslyšela dunivý hukot, který vycházel z plenitele felu**, jednoho z titánských válečných strojů, které se lomozivě pohybovaly přes tyto vyprahlé pustiny. Před dvěma dny Dozorkyně jen stěží unikly jednomu z nich. Hrozilo, že z nich pod svýma obrovskými démonickými kovovými nohama nadělá krvavou kaši.

Maievin šavlozubý panter*** divoce zařval, jako by přijímal plenitelovu výzvu ke střetu. Ostatní kočky ho napodobily. Nahoře na svahu se objevil jeden ze žravců, aby prozkoumal zdroj hluku.

„Mohla bych tomu žravci prostřelit oko,“ navrhla Anyndra a vytáhla šíp s výraznými červenozelenými letkami. Byla hrdá na svou dovednost s lukem a ráda ji předváděla při každé příležitosti.

Maiev jí věnovala upjatý úsměv. „Nač se obtěžovat? Jsou jich tu další tisíce.“ Pobídla svého pantera do klouzavého poklusu. „Ať nás sledují, pokud chtějí. Jestli na nás zaútočí, tak jim dáme za vyučenou. Jinak nemá smysl plýtvat drahocennými šípky.“

---

* Žravci: Ravagers (název pochází od žravých larev – ravenous larva – těchto tvorů a zároveň odkazuje na jejich predátorskou povahu)

** Plenitel felu: Fel Reaver

*** Šavlozubý panter: Nightsaber

Vojáci se za ní seřadili a ostražitě si prohlíželi své okolí. Maiev věděla, že je bude muset bedlivě hlídat. Na Azerothu by nikdy nepochybovala o jejich oddanosti lovu, ale tady bylo všechno jinak. Několik jejích vojáků mělo v očích divoký výraz od chvíle, kdy při pronásledování Illidana prošlo magickým portálem.

Znovu se nadechla suchého vzduchu. Na Azerothu byla místa, která byla stejně vyprahlá, ale na Poloostrově pekelného ohně* v ní něco vyvolalo daleko větší pocit žízně, než jakou kdy zažila v poušti Tanaris. Tam alespoň věděla, že oceán je blízko. Tady dosud nenašli jediný důkaz, že by tu bylo nějaké moře. Pokud věděla, Outland poletoval vprostřed prázdnoty. Vody tu bylo poskrovnu.

„Neunikne nám, Dozorkyně,“ řekla Anyndra.

Maiev zavrtěla hlavou, aby rozehnala myšlenky. Znovu se zaměřila na poručíka a na svůj současný úkol. „Samozřejmě, že ne. Nepřekročila jsem propast mezi světy, abych nechala Zrádce uniknout spravedlnosti.“

„Má tady mocné spojence.“ Anyndřin hlas byl měkký a měl v sobě náznak pochybností. Ostatní členové společnosti zmlkli. Čekali, co na to Maiev řekne.

„Ať už má sebemocnější spojence, nám neuteče,“ řekla Maiev. Rozhodla se odpovědět na nevyřčené otázky svých vojáků přímo. „Už jednou jsme Illidana zajali. Chytíme ho znovu.“

Anyndřina tvář ztuhla do masky. Pohlédla k hřebeni, jako by se snažila před svou velitelkou skrýt pochybnosti, ať už byly jakékoliv. Cupitající žravci s nimi stále drželi krok. Maiev se podívala doprava. I na druhém svahu lemovaly cestu desítky hmyzích predátorů. Pokud před nimi

---

* Poloostrov pekelného ohně: Hellfire Peninsula (z Warcraftu 3)

bylo žravců ještě víc, Maiev a její lidé vlezli do pasti. Nebyla by to první léčka, do které tu spadli.

„Když jsme ho poprvé zajali, nebyl s Kael'thasem ani s lady Vashj,“ připomněla Anyndra. Zjevně měla na mysli způsob, jakým dva mocní čarodějové zachránili Illidana a povraždili ostatní Dozorkyně.

Maiev odvětila: „Princ Kael'thas je zrádný odpadlík. Lady Vashj je zvrácená ohavnost. Pokud se nám připlेतou do cesty, zabijeme je.“

Maiev si nebyla úplně jistá, že by tenhle příslib dokázala naplnit. Odsunula tu myšlenku stranou, protože ji zbytečně rozptylovala. Princ krvavých elfů a matriarcha nag nebyli důležití. Illidan ano. Nestrávila deset tisíc let svého života dohledem nad jeho vězením, aby mu dovolila využít příležitosti a vypustit na svět svou zlovolnost právě teď.

„Myslíš, že nám proti nim opravdu pomůže ten Zlomený mudrc? Tenhle Akama?“ zeptala se Anyndra.

„Nevím, Anyndro. Možná se nám bude hodit. Možná ne. Z dlouhodobého hlediska je to jedno. Zvítězíme. Vždycky jsme zvítězily. A vždycky to tak bude.“

Anyndra stočila zrak. Maiev nechala zavládnout ticho a znovu se zaměřila na jejich okolí. Krajinu Outlandu roztrhala magie. Bylo to strašné varování před tím, co můžete rozpoutat, když ji budete využívat. Zažila něco podobného už dřív.

I když se to stalo před více než deseti tisíci lety, Maiev si to pamatovala, jako by to bylo včera. Ne, jako by se to stalo jen před několika hodinami... Den, kdy poprvé spatřila Plamennou legii. Její vzpomínky na tu hroznou dobu byly stejně čerstvé, jako by si je právě vtiskla do mysli.

Nikdo tehdy nechápal, čemu čelili. Ne doopravdy.

Mysleli si, že Legie je pouze dočasnou hrozbou zplozenou nekontrolovanou magií. Mysleli si, že Illidan je pouze pomýlený čaroděj. Alespoň ostatní to tak brali. Ona ale vždycky věděla svoje.

Ozonová vůně outlandského vzduchu jí připomněla její první setkání s infernálem. Pach té prakticky bezduché věci si vybavovala stejně živě jako noční květy kvetoucí mezi pavilony Darnassu. Ta zrůda se zdála příliš velká a příliš plná magie, než aby se jí dalo odporovat. Kudy prošla, tam se listí scvrkávalo a nabíralo v blízkosti jejích plamenů podzimní barvu. Maiev povolala sílu Elune a bohyně měsíce démona zničila. Rozbila ho na žhavé úlomky a umožnila Maiev, aby zhojila spálené maso infernálových obětí.

Byla to jen jedna z tisíce potyček. Byla svědkem hrůz celé Války prastarých*. Lesy hořely a národy vymíraly. Naučilo ji to, že když někdo lační po moci plynoucí ze zvrácené magie, nic jako kompromis neexistuje. Takové bylo potřeba vyhladit. Rozdrtit. Pobít dřív, než vypustí zkázu na nevinné, než pokříví všechno přirozené a dobré.

Maiev si toho všimla už na samém začátku. Byla škoda, že ostatní neviděli tak jasně. Kdyby ji tehdy poslouchali, nebyl by teď žádný lov potřeba. Kdyby Illidana zabili, když poprvé odhalili jeho zvrácenost, zachránili by tím nespočet nevinných životů.

Místo toho se řídili radou Illidanova dvojčete, Malfuriona, a Tyrande Whisperwind. Ta dvojice opakovaně ušetřila Zrádcův život. Dokonce i potom, co už se jeho zlovolnost nedala přehlížet. Nesmílovali se snad nad ním i na konci Války prastarých, když se Maiev připravovala ukončit jeho život? Místo na smrt ho přece poslali do vězení!

---

* Válka prastarých: War of the Ancients

Od té doby zašla Tyrande ještě dále a zabila Dozorkyně, které strážily Illidanovo vězení. Tvrdila, že ho osvobodila, aby jim pomohl v boji proti Plamenné legii. Nejprve se zdálo, že udělala dobře. Illidan jim skutečně pomohl. Jenže pak se projevila jeho pravá povaha. Absorboval sílu Gul'danovy lebky a proměnil se v démona. Jeho tělo zmutovalo tak, že odráželo vnitřní obludnost jeho duše. Dokonce i tehdy ho jeho bratr pouze vyhnal z lesů, místo aby ho zabil.

Maiev si odfrkla. Illidan byl pouhým nástrojem Plamenné legie. Vždy byl a vždy bude. Hlídáním toho mizerného čaroděje strávila Maiev deset tisíc let jen kvůli těm dvěma bláznům.

A co z toho?

Maiev zuřivě zaskřípala zuby. Tyrande měla strávit dlouhá staletí ve vězení vedle Illidana. Zasluhovala to za jeho osvobození. Za svou pošetilost, kterou převyšovala snad jenom její arogance. Zesměšnila všechny přísahy, které Maiev složila. Proměnila deset tisíc let ostražitosti v krutý žert. Přestože teď vládla nočním elfům, neměla na nic takového právo.

Maievinu pozornost upoutal zvuk zprava. Žravci se přibližovali. Drželi se při zemi a využívali zvlnění země, aby se vyhnuli palbě ze zbraní a magii. Možná byli chytřejší, než si Maiev myslela.

Vzhledem k jejich počtu na tom vlastně nesešlo. Jestli se k nim vážně přiblíží, zlikvidují celou její eskadronu. Nezbylo jí dost vojáků, aby si mohla dovolit ztrátu byť jen jediného. Zvedla ruku a dala znamení k jízdě ve dvojnásobném tempu. Dozorkyně byly dokonale disciplinované, a tak ji okamžitě poslechlly. Jejich velké kočky protáhly své skoky a hnaly se vpřed.

Anyndra jela vedle Maiev s tázavým výrazem ve tváři. Přemýšlela, jestli dá Maiev rozkaz obrátit se a bojovat. Teď nebyl čas nesmyslně zahazovat životy, ne když před nimi ležela stopa Zrádce a když už zachytily pach své kořisti.

Maiev myslela na Illidana – už to nebyl elf. Otřásla se, když si vybavila, čím se stal. Rohatcem s kopyty a netopýřimi křídly. Byl démonem stejně jako eredaři, které uctíval a pak zradil.

Kdyby je tak opravdu byl zradil...

To byl věčný problém při snaze pochopit Illidanovo smýšlení. To nedokázal nikdo, kdo měl hlavu v pořádku. Kdo mohl tušit, co si ten maniak doopravdy myslí? Jeho mysl byla tak pokroucená temnými silami magie, po které toužil, že jeho uvažování nebylo možné rozklíčovat. A to byl problém, protože lovec potřebuje pochopit svou kořist. Byl to jediný jistý způsob, jak ji chytit.

Maiev to občas znepokojovalo. Slyšela ty drby. Věděla, co se říká za jejími zády. Našli se tací, co tvrdili, že se stala stejně pokřivenou jako nepřítel, kterého tak dlouho hlídala. Zasmála se tomu hořkému vtipu.

Slaboši! Jeden vedle druhého. Nebyli připravení vypořádat se se zlem, které se usadilo tak hluboko mezi nimi. Báli se těch, kdo měli dost sil udělat nezbytné. Dělali kompromisy s démony, kteří je zničí, a nalhávali si, že je to moudré. No, ona věděla svoje. Ona kompromisy nedělala. Nespočine, dokud nebude Illidan mrtvý nebo vsazený do vězení. Zнала své povinnosti. Mínila dodržet svůj slib. A nesešlo jí na tom, co si o ní myslí druzí. Nenechá se tím odloudit od svého cíle.

„Dozorkyně Shadowsong!“ vyrušil ji Anyndřin hlas ze zasnění.

„Co se děje?“

Její zástupkyně sebou trhla nad chladem jejího tónu. „Támhle!“

Maiev se zadívala, kam Anyndra ukazovala. Svahy nad nimi lemovaly roje žravců. Dozorkyně vyjely přes pahorek a shlédly do rozsáhlého údolí, kudy vedla jejich cesta. Zablokovala ji další skupina těch čtyřnohých monster. Kvůli svému hloubání nad Illidanem si Maiev pasti nevšimla dostatečně rychle. V duchu znovu Zrádce proklela. „Připravte se k boji!“ zakřičela.

Maiev a její dozorkyně se postavily do řady vedle sebe. Dozorkyně si prohlížela své podřízené. Zaznamenávala, kdo panicky téká pohledem kolem sebe a kdo se na nepřítele dívá chladně, smrtelně klidně. Byla pyšná na to, že ve většině očí zachytila to druhé. Noční elfové byli obklíčeni a čelili přesile. Čelili stovkám cizokrajných oblud a neměli strach.

Někteří z nich vytáhli luky a srpčité čepele. Šavlozubí panterí vycítili náladu svých jezdců a vzdorně zařvali. Druid Sarius sesedl ze sedla a proměnil se v monstrózního medvěda s kožeshinou pokrytou mystickými znaky. Maiev zvažovala své možnosti.

Zůstat tu a bojovat znamenalo nechat se přemocť přechášením žravců. Něco proti nim ty tvory zjevně štválo.

Ohlédla se za sebe, na cestu, kterou přišla. Dlouhá prašná cesta byla prázdná. Ustoupit mohli, aniž by se setkali s větším odporem, ale tím by se vrátili na začátek. Pokud měla navázat kontakt s Akamou, potřebovala se dostat dolů. Do krajiny, kterou místní nazývali Zangarmarsh.

Musela přiznat, že je zvědavá. Zpráva od Zlomeného naznačovala, že ví něco o Illidanových plánech. Přitom jedině, co se jí podařilo zjistit o Akamovi od draeneiů

v chrámu Telhamat, bylo, že vedl frakci známou jako kmen Ashtongue. Měl své vojáky a znal tuto zemi. Byl jediný, kdo považoval za vhodné ji kontaktovat. Jak jeho zvědi zjistili, kde ji najdou? Proč se rozhodl ji oslovit? Byla to past?

Obloha před ní potemněla, jako by obzor zastínily nízké kopce nebo obrovité stromy. Vzduch v sobě měl zvláštní pachut'. Vítr přinášel závan hniloby a rozkladu a něčeho dalšího, co nedokázala tak docela zařadit. A taky v tom vánku byla slaboulinká stopa vlhkosti.

Zangarmarsh bylo otřesné místo, bažinaté vřesoviště plné nepřírozených hrůz. Maiev se zhluboka nadechla a upřela zrak na své nepřátele. Těch netvorů tam bylo hodně, ale chyběla jim disciplína. V mase těl byla slabá místa. Kdyby soustředila všechny své síly, mohli by prorazit nepřátelskou linii a prohnat se po silnici jako vítr. Pochybovala, že by je ta cupitavá monstra následovala do bažin. Jejich domovem byly podle všeho tyhle suché kopce.

„Zformujte se za mnou do klínu. Prosekáme se těmi zvířaty a prorazíme si cestu.“

Dozorkyně přikývly, že rozumí. Anyndra zvedla roh a vydala jeden dlouhý zvučný tón. Noční elfové vyrazili z kopce dolů.

Maieviny rty se zkroutily do úsměvu, když tasila svou kruhovou čepel. Alespoň na okamžik se může plně položit do bitevní vřavy a nechat svou mysl odpočívat. Její panter zařval. Elfové vlétli mezi žravce a zasypali je lavinou srsti, drápů, svalů a čepele.

Sekla svou zbraní po nejbližším hmyzákovi a přála si, aby to byl Illidan. *Co teď Zrádce asi chystá?* pomyslela si.